

РЕШЕНИЕ

№ 5491

гр. София, 18.10.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав, в
публично заседание на 18.09.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря М. Велева, като разгледа дело номер **5428** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 63, ал. 4 Закона за Министерството на вътрешните работи.

Образувано е по жалба на И. М. М. от [населено място], чрез адв. З. С. против Заповед рег. № 24049 от 27.05.2010 г. издадена от полицейски орган - разузнавач при Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, с която на основание чл. 63, ал.1 от ЗМВР жалбоподателят е задържан за срок от 24 часа.

Настоящото дело е образувано на основание чл. 222, ал. 2 от АПК в изпълнение на решение № 55 от 30.05.2012г., постановено по адм д. № С - 40/2011г. по описа на Върховния административен съд, Пето отделение, с което е отменено решение № 299/20.01.2011 г. по адм.д. № 4023/2010 г. по описа на АССГ и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на Административен съд София - град.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения акт, като издаден при съществени нарушения на административно-производствените правила, противоречие с материалния закон и несъответствие с целта му. Твърди се, че в административния акт не са посочени конкретни фактически и правни основания за задържане на жалбоподателя. Изложени са доводи за несъответствие с целта на закона. В хода на съдебното производство, в проведените по делото устни състезания и в представеното по делото писмено становище на процесуалния представител на жалбоподателя, се релевират основания за нищожност на оспорения акт поради липса на компетентност на неговия издател като полицейски орган и липса на материална компетентност за задържане на лице при наличието на висящо

досъдебно производство. Иска се отмяна на заповедта за задържане.

Ответната страна – полицейски орган при 04 РУ при СДВР – МВР, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С оспорената в настоящото производство заповед за задържане № 24049 от 27.05.2010 г., издадена от полицейски орган - П. Х. С. на длъжност разузнавач в СДВР, жалбоподателят И. М. М. е задържан за срок до 24 часа. Заповедта е издадена на основание чл. 63, ал. 1 от ЗМВР, като фактическо основание за издаването и е посочено „предлага за отчуждаване културна ценност, която не е идентифицирана и регистрирана - престъпление по чл. 278а, ал.1 от НК”.

От приетите по делото доказателства, събрани по досъдебно производство № 5270/2010 г. по описа на СДВР, пр.пр. № 6777/2010 г. по описа на Софийска градска прокуратура се установява, че към момента на задържане на жалбоподателя е налице образувано досъдебно производство по цитираната преписка с Постановление на прокурор от СГП от 27.05.2010 г. срещу неизвестен извършител за това, че в [населено място], в Г. хотел С., предлага за отчуждаване културни ценности, които не са идентифицирани и регистрирани - престъпление по чл. 278а, ал.1 от НК. От съдържащи се в прокурорската преписка документи - искане от 27.05.2010г. на основание чл. 161, ал.1 НПК, определение по дело № 2504/2010 г. по описа на СГС, с което се разрешава извършването на претърсване и изземване на вещи, документи и компютърни конфигурации в зала „Т.” на Г. хотел С., протокол за претърсване и изземване от 27.05.2010 г., съставен от дознател при СДВР, докладна записка рег. № ЯСБ192/04.06.2010 г. до началника на ТЗ БОП, ГД БОП – МВР, се установява, че на 27.05.2010г., в 19.30 часа, са проведени процесуално - следствени действия по цитираното по-горе досъдебно производство - оглед на местопроизшествие; разпит на свидетели, претърсване и изземване.

В хода на съдебното производство за установяване компетентността на лицето, подписало оспорения акт от страна на ответника са представени Служебна бележка рег. № 1141/15.11.2010 г., подписана със запетая от името на началник „Човешки ресурси” СДВР и Заповед рег. № з 620/ 05.08.1998 г., издадена от директора на Национална служба „Полиция” за назначаване на служители на МВР. При касационното обжалване на решение № 299/20.01.2011 г. по адм.д. № 4023/2010 г. по описа на АССГ от ответната страна е представена заповед с рег. № АЗ-316/17.01.2008 г. на директора на НС „Полиция” за назначаване на П. С. за държавен служител в МВР.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена до съда в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 АПК, от надлежна страна и е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед за задържане е издадена от компетентен административен орган,

съгласно представената заповед с рег. № АЗ-316/17.01.2008 г. на директора на НС „Полиция”. Съгласно чл. 53, ал. 2 от ЗМВР полицейски органи са органите на Главна дирекция "Национална полиция", дирекция "Миграция" и органите на съответните им звена в областните дирекции, органите на Главна дирекция "Борба с организираната престъпност", Главна дирекция "Гранична полиция", на дирекция "Вътрешна сигурност", Специализирания отряд за борба с тероризма и звената "Общинска полиция".. Следователно издателят е полицейски орган по смисъла на чл. 53, ал. 2 от ЗМВР като служител в на Столична дирекция на вътрешните работи. Във връзка с възраженията на жалбоподателя относно компетентността на издателя на процесната заповед, следва да се посочи, че представените по делото Служебна бележка рег. № 1141/15.11.2010 г., подписана със запетая от името на началник „Човешки ресурси" СДВР и заповед с рег. № АЗ-316/17.01.2008 г. на директора на НС „Полиция” за назначаване на П. С. за държавен служител в МВР, доказват по категоричен начин качеството на полицейски орган на посоченото лице, издател на процесния акт. Същевременно, с решение № 55 от 30.05.2012г. Върховният административен съд се е произнесъл по въпроса за компетентността на ответния административен орган, което тълкуване е задължително за настоящата инстанция, съгласно чл. 224 от АПК.

Заповедта е издадена и в предвидената от закона писмена форма – чл. 63, ал. 1 от Правилника за прилагане на ЗМВР /ППЗМВР/.

Не са налице съществени нарушения на административно-производствените правила при издаване на оспорената заповед, които да обосновават нейната отмяна. В нормата на чл. 63, ал. 2 ППЗМВР са изчерпателно изброени елементите, които трябва да съдържа заповедта за задържане на лица: името, длъжността и местоработата на служителя, издал заповедта; основанието за задържането; данни, идентифициращи задържаното лице; датата и часът на задържането; ограничаването на правата на лицето по чл. 64 ЗМВР, както и правото му: - да обжалва пред съда законността на задържането; - на адвокатска защита от момента на задържането; - на медицинска помощ; - на телефонно обаждане, с което да съобщи за своето задържане; - да се свърже с консулските власти на съответната държава, в случай че не е български гражданин; - да ползва преводач, в случай че не разбира български език. Така предвидените задължителни елементи се съдържат и в оспорения административния акт. Като правно основание за издаване на заповедта е посочена нормата на чл. 63, ал. 1 ЗМВР, приложена във връзка с [чл. 278а, ал. 1 НК](#), инкриминиращ отчуждаване на културна ценност, която не е идентифицирана и регистрирана, което налага извода, че актът е издаден при наличието на данни за извършено от лицето престъпление - при условията на [чл. 63, ал. 1, т. 1 ЗМВР](#). В случая не посочването на конкретната хипотеза по чл. 63, ал. 1 ЗМВР не представлява съществено нарушение на процесуалните правила, което да опорочава заповедта. Посочените в акта фактически основания за задържането са ясни и конкретни, и обосновават извода, че актът е издаден при наличието на данни за извършено от лицето престъпление - при условията на чл. 63, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Така допуснатата неточност от административният орган, не представлява нарушение на процесуалните правила от категорията на съществени, тъй като не е довела до ограничаване правото на защита на жалбоподателя и не обосновава отмяна на акта.

Настоящият съдебен състав намира, че заповедта е издадена в съответствие материалния закон, като е съобразена и с целта, която законът преследва.

Съгласно чл. 62, ал. 1 ППЗМВР в случаите, определени от закон, полицейските органи

имат право да задържат лица. Разпоредбата на чл. 63, ал. 1, т. 1 ЗМВР предвижда полицейските органи да могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление. Нормата предполага към момента на издаване на заповедта да са налице данни, които да правят предположението за извършено престъпление вероятно основателно. Такива данни се съдържат в доказателствата приети по делото, които са събрани в хода на досъдебно производство № 5270/2010 г. по описа на СДВР, пр.пр. № 6777/2010 г. по описа на СГП. Такива данни се съдържат и в Постановление на прокурор от СГП от 27.05.2010 г. за образуване на досъдебно производство срещу неизвестен извършител. Следва да се посочи, че при издаването на заповед на горепосоченото правно основание, не е необходимо да са налице доказателства за осъществено от задържаното лице престъпление, а само данни, обосноваващи предположение в посочения смисъл. Задържането като принудителна административна мярка се предприема с цел започване на разследване срещу вероятния извършител на престъплението. Целта на закона е задържането като превантивна мярка да предотврати възможността лицето, за което има вероятност да е извършило престъпление, да се укрие и спрямо него да не може да бъде приведено в действие наказателно преследване. Също така, целта, която чл. 63, ал. 1, т. 1 ЗМВР преследва е да се даде възможност на органите на МВР да реализират законовите си правомощия, свързани с профилактиката, разкриването и разследването на престъпления. В настоящия случай, е образувано досъдебно наказателно производство, в хода на което са проведени процесуално - следствени действия - оглед на местопроизшествие, разпит на свидетели, претърсване и изземване. Задържаното лице е привлечено в качеството на обвиняем с постановление от 28.05.2010 г. и е разпитано от разследващ полицай при СДВР, в рамките на 24-часовия срок по оспорената заповед за задържане. Следователно, в случая при наличието на данни за извършено престъпление, принудителната административна мярка приложена от административния орган, действащ в условията на оперативна самостоятелност е съобразена и с целта на закона.

Поради изложеното, оспорената заповед се явява законосъобразна, не са налице основания за отмяната и по чл. 146 т. 1 – т. 5 АПК, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, I отделение, 3 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. М. М. от [населено място] против Заповед рег. № 24049 от 27.05.2010 г., издадена от полицейски орган - разузнавач при Столична дирекция на вътрешните работи.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред Върховния административен съд.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: